Було це за давніх-прадавніх часів. Якось, сидячи на своєму троні на високому Олімпі[1], надумав Зевс настановити царя птахів. Повелів усім, аби прийшли до нього і вибрали з-поміж себе найгарнішого — йому й бути царем.

Зачувши це, зраділо птаство, кинулося до річки вмиватися, чепуритися. Всі прагнули постати перед Зевсом якнайгарнішими.

Тільки галка спокійно сиділа на дереві. Не метушилася, бо знала — годі їй і думати про царювання. Надто вже вона непоказна. Де вже їй, чорній як сажа, змагатися з тими красенями!

А птахи чепурились і чепурились. Ті струшували з себе воду, ті сушилися на сонці по купанні. А дехто мало в'язів собі не поскручував, вискубуючи пір'я, що стовбурчилося. Гамір стояв над річкою, мов на торговищі. Великі й малі, гарні на вроду й геть бридкі — всі готувалися до великого змагання.

Галка за всіма спостерігала. Нараз їй спало щось на думку, і вона пожвавішала.

— А чом би й мені не спробувати? Ризик — велике діло, може, й осміхнеться мені доля, та й буду царювати я, а ніхто інший.

Злетіла вона на берег і почала крадькома, аби ніхто не бачив, збирати різнобарвне пір'я, яке повискубували з себе птахи. А назбиравши, полетіла в гніздо і обтикала себе пір'ям так доладно, що стала справжньою красунею.

Взавтра птаство подалося на Олімп. Невдовзі всі постали перед Зевсом, що сидів на троні в товаристві великих і малих богів.

Довго роздивлявся Зевс кожного птаха і врешті мовив:

— Усі ви гарні, ніде правди діти. Але все ж таки найвродливіша — галка; хай вона й буде за царя.

Птахи розгубилися, почувши ті слова, а зозуля прошепотіла на вухо качці:

— Відколи це галка стала вродлива? Скільки пам'ятаю, вона завжди була бридка.

— Хіба я знаю? — відповіла та.— Я й сама з цього дивуюся. Але глянь-но на неї зараз!

Аж тут заговорив павич:

— Люди добрі! То ж моє перо в галки у короні!

За мить обізвався голуб:

— А два білих на крилах — мої! Де вона їх узяла?!

— А ото моє! — крикнув бекас.— Галка його в мене поцупила!

— А червоне — моє! — озвався одуд.

Інші птахи теж пізнали своє пір'я:

— Зелене перо на спині — моє!

— Блакитний пух на шиї — мій!

Гамір стояв над Олімпом. Зевс чекав, поки все стихне. Аж ось одуд підстрибнув і гукнув:

— А заберімо кожен своє пір'я! Я перший візьму!

І він підскочив до галки та й висмикнув дзьобом червону пір'їну.

Так само зробили всі птахи. Підбігали до галки й висмикували своє пір'я, аж поки ошуканка лишилася в своєму.

— Так їй і треба,— сказала зозуля качці.— Вбралася, дурна, в чужу одіж і хотіла нас ошукати. Було б їй знати, що брехні не сховаєш. Поглянь, поглянь на неї! Зараз вона ще бридкіша, ніж завжди! Хай тепер з неї сміються. Мені її зовсім не жаль.

Дорого обійшлися галці хитрощі. Бо не тільки царя з неї не вийшло, а й стала вона посміховиськом для всього птаства.

Отак деякі люди чужими думками заживають собі слави, але незабаром слава та стає їхньою ганьбою.

[1] Олімп — найвищий гірський масив у Греції. У давньогрецькій міфології Олімп вважали місцем перебування верховного бога Зевса та інших богів.